

Sygn. akt V CSK 586/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w C.
i Prezesowi Sądu Okręgowego w C.
o odszkodowanie za wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 maja 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania, które ponadto ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej. Należy mieć bowiem na względzie, że powód oparł skargę kasacyjną wyłącznie na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., w ramach której zarzucił naruszenie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 157 i art. 158 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. Nie można uznać, że skarga kasacyjna opiera się na innych podstawach z tej przyczyny, że w uzasadnieniu skargi kasacyjnej skarżący wskazał także inne przepisy (prawa materialnego) nie mieszczące się we wskazanej podstawie kasacyjnej. Tymczasem sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne dotyczą innych kwestii prawnych niż związanych ze wskazanymi przepisami wypełniającymi podstawę skargi kasacyjnej.

Przy uwzględnieniu powołanych w podstawie skargi kasacyjnej przepisów, które zdaniem skarżącego naruszył Sąd drugiej instancji, nie ma także podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Uzasadnienie wniosku nie zawiera przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. W szczególności skarżący w ogóle zaniechał wykazania, że zarzucane naruszenia prawa procesowego wypełniające podstawę skargi kasacyjnej mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie wystarczy tylko wskazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1150 ze zm.) i przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

l.n